

Димитър Бояджиев

Трепет

Зад прозореца тъмен
зашепнаха листа.
– Ох, своя скръб ли шепнат
ил скърби на нощта?

Ослушвам се, треперям,
че в тъмните тъми
тоз шопот сиротливи
кат болест ме томи...

Ела послушай, мило
езика съкровен
на тая скръб невнятна,
тъй близка и на мен...

О, дай ръчица малка
и сила ти ми дай,
таз скръб, тъй сродна мене,
сърце да не узнай.

Ти виждаш: цял треперям,
във мрака грозен взрен,
де скръб листата шепнат,
тъй близка и на мен...

Ах, как плачевно шепнат...
На твойта мила гръд
главата си ще сложа:
не ще ме тъй смутят.

Но във в тъмата страшна
шептят си все листа.
Ох, своя скръб ли шепнат,
ил скърби на нощта?...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6295>]